A woman with red hair styled in an updo, wearing a grey dress with a white lace collar and a necklace, sits on a large red tufted sofa. She is looking directly at the camera with her hands resting on her cheeks. The background is a grand, ornate room with white columns, statues, and chandeliers. The floor has a checkered pattern.

ZMENA OSUDU

JENTURANO

ZMENA OSUDU

ZMENA
*O*SUDU

JEN TURANO

Copyright © 2012 by Jennifer L. Turano

Originally published in English under the title *A Change of Fortune* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Pôvodnú verziu vydalo vydavateľstvo Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group

Pôvodný názov knihy: *A Change of Fortune*

Vydané s povolením Baker Publishing Group

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa bez povolenia vydavateľa nesmie kopírovať žiadnou formou, ani mechanicky, ani elektronicky, nesmie sa nahrávať ani fotografovať. S výnimkou krátkych úryvkov na účely recenzie.

Zmena osudu

Jennifer L. Turano

Vydavateľstvo: Christian Project Support, s. r. o., © 2024

www.ver.sk

email: objednavky@ver.sk

Obálka podľa anglického originálu

Preklad: Eva Simo Pelzlová

Jazyková korektúra: Veronika Liptáková

Editorské práce: Mária Štefáková

Grafická úprava podľa originálu diela: www.christianstudio.sk

ISBN papierovej knihy: 978-80-8231-231-0

ISBN pdf knihy: 978-80-8231-232-7

ISBN epub knihy: 978-80-8231-233-4

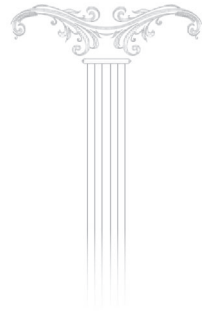
ISBN mobi knihy: 978-80-8231-234-1

Na pamiatku
Evelyn Gerdts Turner

*Z tejto knihy by si bola nadšená, mami.
Chýbaš mi každý deň.*

*S láskou
Jennifer*

1

NEW YORK 1880

Slečna Eliza Sumnerová obrátila stránku knihy, ktorú čítala nahlas. Pri nezvyčajnom pohľade na svoje dve zverenkyne, Grace a Lily, ktoré ju pozorne počúvali, si zahryzla do pery. Opäť pozrela na stránky knihy a pokračovala v čítaní, pričom dramaticky zvýšila hlas, lebo sa dostala k strhujúcej pasáži o skupine drsných pirátov.

„Tu ste, slečna Sumnerová,“ ozval sa hlas od dverí.

Eliza odložila knihu a rýchlo sa postavila, keď jej zamestnávateľka, pani Cora Watsonová, vstúpila do miestnosti.

„Všade som vás hľadala,“ oznámila jej pani Watsonová.

Eliza bežne trávila večery v učebni, preto bola trochu zmätená z tohto vyhlásenia pani Watsonovej. Vedela však, že bude najlepšie, ak si svoje myšlienky nechá pre seba.

„Tu,“ povedala pani Watsonová a podala jej zväzok hodváb. „Potrebujem, aby ste si to okamžite obliekli.“

„Prepáčte, pani Watsonová, ale mám tomu rozumieť tak, že ste si zrazu vzali na starosť moje oblečenie?“

„Určite nie. Vaše šaty sú prijateľné do tejto učebne, ale ja od vás potrebujem službu pri večeri.“

„Chcete, aby som podávala jedlo?“

„Nebudte smiešna,“ odvetila pani Watsonová.

Eliza sa pozrela na množstvo zloženej látky a opatrne šaty narovнала. Nedokázala potlačiť chvenie, keď sa jej pred očami rozvíjal kus odevu ohavnej farby. „To sú... šaty na večeru?“

„Áno, sú,“ odpovedala pani.

„Mama, určite neočakávaš, že si to slečna Sumnerová oblečie,“ povedala Grace a ponáhľala sa k Elize. „Prečo si vybrala ten najodpornejší odtieň...“ odmlčala sa a pozrela na Elizu. „Ako by si nazvala túto farbu?“

„Myslím, že správny výraz by bol hnedofialová,“ doplnila Eliza.

„Ja si myslím, že správny výraz by mal byť jednoducho *škaredá*,“ ozvala sa Lily a pridala sa k svojej sestre s pokrčeným nosom. „K jej červeným vlasom sa tá farba absolútne nehodí, bude to hrozné, mami.“

„Ja viem,“ priznala pani Watsonová, „ale sú to jediné šaty, ktoré mám momentálne po ruke.“ Obrátila sa k Elize. „Prosím, neurazte sa, slečna Sumnerová, ale máte dosť pevnú postavu a jediný člen mojej rodiny, kto má podobnú postavu, je moja teta Mildred, ktorá tú náhodou nechala tieto šaty, keď nás naposledy navštívila.“

Elizina „pevná“ postava bola výsledkom vrstiev ľanového plátana, ktoré si ovíjala okolo trupu, a preto sa vôbec nepohoršila nad poznámkou pani Watsonovej. Skôr než stihla sformulovať vhodnú odpoveď, Grace si odfrkla.

„Teta Mildred tu nechala tieto šaty len preto, lebo vedela, že majú príšernú farbu a vôbec nie sú ušité podľa súčasnej módy. Úbohá slečna Sumnerová nebude môcť ani chodiť v takej dlhej sukni.“

„Jednoducho sa bude musieť snažiť, aby vyzerala čo najlepšie aj v týchto šatách, keďže nemá svoje vlastné spoločenské šaty.“

Eliza si zahryzla do pery. V skutočnosti mala dostatok večerných šiat, ale tie sa momentálne nachádzali v Anglicku. Bolo zbytočné o nich vôbec premýšľať. Nemohla predsa teraz dovoliť, aby pani Watsonová objavila pravdu, že v skutočnosti je lady Eliza Sumnerová a nie len obyčajná slečna. A už vôbec nemohla prezradiť, že jej otec je gróf zo Seftonu. Odkasľala si. „Je mi ľúto, ale skutočne nemám k dispozícii žiadne formálne oblečenie.“

„Hmm, škoda,“ povedala pani Watsonová. „Budete si musieť obliecť šaty tety Mildred.“

„Môžem byť taká smelá a opýtať sa, čo odo mňa budete požadovať pri večeri?“ spýtala sa Eliza.

„Ach, prepáčte, že som to nespomenula,“ povedala pani Watsonová a neprítomne si utrela čelo. „Agáta má zdravotné problémy. Musíte zaujať jej miesto pri stole.“

Eliza potlačila ston. Hlavný dôvod, prečo si našla miesto guvernanky bol ten, že mohla zostať nenápadne v úzadí. Keď prijala túto pozíciu, nepredpokladala, že by sa musela zúčastniť na večeri, ktorú organizovala budúca elita spoločnosti mesta New York.

„Ale, pani Watsonová,“ začala Eliza, „určite si nemyslíte, že...“

„Pri stole nemôže byť nepárny počet osôb,“ prerušila ju pani Watsonová. „Konečne som dostala súhlas od Trumanovcov a pán Watson by sa nepotešil, keby som urobila niečo, čo by ho mohlo zahanbiť. Napríklad, ak by som servírovala večeru pre nepárny počet hostí.“

„Otec chce predať pánovi Trumanovi obrovské množstvo mydla,“ vyhlásila Grace.

„Grace, nepatrí sa, aby mladá dáma diskutovala o obchodoch,“ napomenula ju pani Watsonová. Potom sa obrátila späť k Elize. „O tridsať minút vás očakávam dolu.“

„Nemyslíte si, že vaši hostia budú považovať za nevhodné, aby som sa zúčastnila vašej večere?“ spýtala sa Eliza. Zarazilo ju, že vo vlastnom hlase počula tón zúfalstva.

Pani Watsonová zúžila oči. „Neuvádzal váš odporúčajúci list informáciu, že sa vyznáte v oblasti etikety?“

„To určite áno, ale...“

„A neuvádzalo sa v ňom aj to, že vaši vzdialení príbuzní sú aristokrati?“

Eliza prikývla, pretože dobre vedela, že jej „vzdialení aristokratickí príbuzní“ neboli až takí veľmi vzdialení.

„Potom teda musím predpokladať, že v minulosti ste sa už zúčastnili na podobnej udalosti.“

„To áno, ale na slávnostnej večeri som sa nezúčastnila už veľmi dlhý čas,“ odpovedala Eliza.

„A preto ste zabudli, aké spôsoby sa vyžadujú pri večeri?“ spýtala sa pani Watsonová.

„Nie, nezabudla som.“

„V tom prípade nemáte absolútne žiadny dôvod, aby ste nevyhoveli mojej žiadosti. Musím teda len veriť, že dokážete dostatočne dobre používať strieborné príbory.“

„Som guvernanka,“ zašomrala Eliza.

„O tom nikto nemusí vedieť, drahá.“

„Určite sa niekto pri stole opýta na moje meno,“ obávala sa Eliza.

„Jednoducho sa predstavíte ako slečna Sumnerová.“

„A čo ak mi budú klásť ďalšie otázky?“

Pani Watsonová si vzdychla. „Moja drahá, nechcem vás zarmútiť, ale úprimne povedané, nie ste typ ženy, s ktorou by sa človek chcel pri večeri pustiť do rozhovoru.“

Eliza prehltna smiech. Svoj pokus prestrojiť sa a zamaskovať svoju pravú identitu mohla považovať za úspech.

„Naozaj sa musím vrátiť dolu,“ pokračovala pani Watsonová. Zjavne si nevedomovala, že Elize udelila urážku aj kompliment v jednej vete. „Musím doriešiť množstvo detailov a chcem, aby bolo všetko dokonalé.“ S Elizou sa rozlúčila kývnutím hlavy. „Pokúsím sa nájsť slúžku, ktorá vám pomôže do tých šiat.“

Eliza sledovala, ako pani Watsonová vyšla von z dverí, a pozrela na Grace a Lily. „Náš príbeh bude musieť počkať. Dočítame ho inokedy.“

„Práve sme sa dostávali k tej dobrej časti,“ postážovala sa Grace. „Mrzí ma, že je moja matka taká náročná. Voľakedy bývala oveľa zábavnejšia.“

„Nepamätám si, že by bola niekedy zábavná,“ poznamenala Lily.

„To preto, že si sa narodila až po tom, ako sa ocko stal úspešný v podnikaní,“ povedala Grace. „Mama nemusela organizovať tak veľa večierkov a myslím si, že to bola výhoda.“ Vzdychla si. „Agáta si pamätá časy, keď bola zábava aj s otcom.“

„Keď už hovoríme o Agáte,“ začala Eliza, „aké zdravotné problémy môže mať? Mali by sme poslať po lekára?“

„Nemyslím si, že by potrebovala lekára,“ povedala Grace s úsmevom. „Agáta nemá skutočné vyrážky, len vzdoruje, lebo matka dnes večer pozvala pánov, ktorých pre ňu vybrala ako vhodných nápadníkov.“

„Mám tomu rozumieť tak, že jej nič nie je?“ spýtala sa Eliza.

„Je trochu bláznivá, ale úprimne povedané, Agáta bola vždy taká,“ konštatovala Grace.

Elize sa skrútili kútiky úst nahor. „Možno by som mala Agátu navštíviť a povedať jej, že som prekukla jej úskok. Potom by som si nemusela obliecť tieto šaty, v ktorých budem vyzeráť ako torta.“

„Niekedy hovoríš tak smiešne,“ povedala Lily.

„Asi je to preto, lebo som Britka.“

„Tvoj prízvuk je očarujúci,“ vzdychla Grace. „Stavím sa, že keby som hovorila tak ako ty, všetci chlapci by sa do mňa zamilovali.“

„Si príliš mladá na to, aby si o chlapcoch čo i len uvažovala. Máš iba jedenásť rokov. Vráťme sa radšej k pôvodnej téme. Kde je tvoja sestra?“ spýtala sa Eliza.

„Niekde sa schováva a objaví sa až po večeri,“ povedala Grace.

„Nádhera,“ zamrmlala Eliza, vzala odloženú knihu a podala ju Grace. „Môžeš pokračovať a ďalej čítať túto knihu svojej sestry.“

Ale keď sa o dva dni stretne, budeš mi musieť porozprávať, o čom ste čítali. Zajtra je nedeľa, mám voľný deň, ale budem čakať so zatajeným dychom na to, čo sa stane s pirátmi.“

Otočila sa, vyšla na chodbu a zamierila do svojej izby. Zavrela dvere, uvoľnila ramená a zhlboka si vzdychla nad situáciou, v ktorej sa ocitla.

Toto bola doslova katastrofa.

Prešla sa k posteli a rozložila na ňu šaty. Oči sa jej zúžili. V žiadnom prípade sa do nich nezmestí. Hoci pani Watsonová tvrdila, že jej teta bola „statná“, tieto šaty mali zúžený pás. S látkou, ktorou si vypchávala pás, sa do nich určite nevtesná.

Rozopla si svoje šaty a vyzliekla si ich. Potom si rozviazala svoj špeciálne vyrobený korzet a odvinula jeden pás ľanového plátna, ktorým si vypchávala postavu. Ľanový pás hodila na zem, korzet znovu utiahla a šaty si prehodila cez hlavu. Zasekli sa jej v polovici tela.

Nasilu sa dostala zo šiat, opäť rozviazala korzet a odvinula ďalší pás látky. Vtedy si náhle spomenula, že pani Watsonová mala poslať slúžku, aby jej pomohla. Vklzla do šiat a zapla si toľko gombíkov, na koľko dosiahla. Rýchlo vzala plátno z podlahy a napchala ho pod matrac. Potom bojovala s poslednými gombíkmi, ale napokon priznala porážku. Nedokázala ich zapnúť všetky.

Mohla len dúfať, že si slúžka nevšimne nič nezvyčajné. Uškrnula sa. Úprimne povedané, v tejto chvíli musela vyzeráť divne. Prešla k zrkadlu. Cestou zakopla o lem šiat, no zachytila sa komody. Narovнала látku, a keď sa pozrela na svoj obraz v zrkadle, úsmev na tvári sa jej rozšíril.

Vyzerala ako operná speváčka.

V zrkadle videla svoje veľké modré oči, bledú tvár, drobné pehy okolo nosa. Ešte viac sa usmiala a ukázali sa rovné biele zuby, na pravom líci sa jej vytvorila jamka. No úsmev sa jej vytratil, keď sa pozrela na vlasy, ktoré mala pevne stiahnuté, zopnuté do matrónskeho drdolu, a ktoré ničím nepripomínali jej nádherné vlasy z minulosti. Otriasla sa. Teraz nemala čas na premýšľanie.

Pohľadom prebehla po svojom tele a otvorila ústa. Teraz jej už pás na šatách sedel, ale výstrih bol príliš veľký. Premýšľala, ako vyrieši tento „malý“ problém. Posunula šaty dozadu tak, aby jej výstrih sedel, no keď látku pustila, šaty okamžite sklzli naspäť.

„Špendlíky,“ vyhlásila a otočila sa k stolu, na ktorom stála otlčená šperkovička po bývalej vychovávateľke. Chvíľu sa v nej prehrabávala a podarilo sa jej nájsť niekoľko špendlíkov. Pozapichovala ich do látky a vrátila sa k zrkadlu.

„Nevyzerá to o nič lepšie, ale bude to musieť stačiť,“ povedala si.

Mohol by ju niekto spoznať? Pozerala do zrkadla na ženu s nezvyčajne pevnou postavou. Kto by uveril, že kedysi bola najvyhľadávanejšou kráskou v Londýne? Čo by si pomysleli jej priatelia, keby ju teraz videli?

„Nemáš žiadnych priateľov,“ zamrmlala a odvrátila sa od zrkadla. Vtedy niekto zaklopal na dvere.

„Pod' ďalej.“

Dvere sa otvorili a do izby vošla slúžka Mary. „Pani Watsonová ma požiadala, aby som vám pomohla, ale zdá sa, že ste to už zvládli sama.“

„Ešte stále mám niekoľko gombíkov, na ktoré nedočiahnem.“

Mary pristúpila k Elize a rýchlo jej zapínala gombíky. „Aká zaujímavá farba.“

„Lily si myslí, že príliš kontrastuje s mojimi vlasmi,“ povedala Eliza.

„To áno, ale musím povedať, že to nie je až také hrozné. V podstate sa tá farba celkom hodí k vašim očiam.“

„To je príliš malá útecha.“ Eliza prešla späť k šperkovičke a poprehadzovala jej obsah. Potešila sa, keď našla staré okuliare. Nasadila si ich, no potom okamžite stratila rovnováhu, pretože miestnosť pred ňou sa jej úplne rozmazala.

„Nevedela som, že nosíte okuliare,“ začudovala sa Mary.

Eliza si myslela, že sa Mary na ňu mračí, ale keďže jej nevidela jasne do tváre, nebola si istá. „Nosím ich len pri zriedkavých

príležitostiach. Väčšinou pri večeri, aby som ľahšie videla na strieborné príbory.“

„Nikdy som o niečom takom nepočula, ale ak nevidíte striebro, mali by ste si ich nechať,“ radila jej Mary. „Je to škoda, lebo máte také krásne oči a dnes príde na večeru aj pán Hamilton Beckett.“ Mary stíšila hlas. „Je to ten najvyhľadávanejší mladý pán v New Yorku.“

„Potom som si istá, že by bolo pre mňa ťažké získať si jeho pozornosť či už s okuliarmi, alebo bez nich,“ povedala Eliza neutrlo. „Som guvernanka a jediný dôvod, prečo musím ísť na túto večeru je ten, že Agáta dostala vyrážky.“

Mary si niečo zahundrala popod nos.

Eliza sa zamračila. „Aj ty vieš o Agátiných vyrážkach?“

„O tých vyrážkach vie celý dom.“

„Agáta často odmieta účasť na matkiných večeriach?“ spýtala sa Eliza.

„Nie, ale myslím si, že tá úbohá mladá dáma má už dosť matkiných intríg. Dnes som ich počula a trochu sa pohádali. Zdá sa, že slečna Agáta neocenila, že ju pani Watsonová pri večeri nútila sedieť vedľa pána Becketta.“

„Nepovedala si, že je pán Beckett najvyhľadávanejší džentlmen v New Yorku?“

„Je, ale slečna Agáta si myslí, že je príliš starý,“ vysvetlila Mary.

„Koľko má rokov?“

„Asi okolo tridsať.“

„Ak má tridsať, tak nie je starý,“ uvažovala Eliza.

„Pre vás nie je.“

Eliza potlačila smiech. Toto bol ďalší dôkaz, že jej prestrojenie malo úspech, lebo mala len dvadsaťjeden rokov a nebola oveľa staršia ako Agáta. Usmiala sa na Mary a potom zamierila k dverám. „Ďakujem ti za pomoc, Mary.“

„Možno by ste sa mali pomodliť, aby ste túto večeru zvládli úspešne,“ navrhla Mary.

Eliza práve teraz nemala k Bohu najbližšie. Cítila, že jej nepomohol vyriešiť chaos, v ktorom sa ocitla. Preto Marin návrh ignorovala.

„Chcete, aby som vám pomohla zísť dolu schodmi?“ spýtala sa Mary, keď Eliza narazila do verají dverí.

„To nebude potrebné,“ povedala Eliza dôstojne, preplávala dverami, ale celkový dojem opäť pokazila, keď zakopla o okraj príliš dlhých šiat.

„Radšej sa za vás pomodlím ja,“ zavolala Mary, keď sa Eliza narovнала a pomaly kráčala po chodbe.

Schody sa ukázali ako poriadny problém. Nakoniec si musela posunúť okuliare trochu dole z nosa, aby vôbec dokázala kráčať dolu. Na prvom schodisku sa zastavila, aby si spod topánok vytiahla lem. Vtedy si všimla, že ju cez škáru na dverách niekto pozoruje.

„Agáta,“ zamrmlala.

Dvere sa s buchnutím zavreli.

Eliza premýšľala, či by nemala napochodovať k dverám a požiadať Agátu, aby zaujala svoje právoplatné miesto pri stole, ale príchod ďalšej slúžky ju vyrušil. Posunula si okuliare naspäť na nos.

„Slečna Sumnerová, pani Watsonová sa na vás pýta,“ oslovila ju slúžka. „Pre celý svet, nevyzeráte... pôvabne.“

Eliza si neslušne odfrkla. „Myslím, že ohavná by bolo vhodnejšie slovo.“

„Možno máte pravdu,“ súhlasila slúžka. „Potrebujete pomôcť dostať sa do jedálne? Zdá sa, že vlečiete za sebou až príliš veľa dlhých sukni.“

„Budem v poriadku,“ ubezpečila ju Eliza a ešte raz pozrela na zatvorené dvere. Potom pokračovala dolu schodmi, no sľúbila si, že ak prežije tento večer, tak si s Agátou vážne pohovorí.

Prešlo len pár minút, kým sa konečne dostala na koniec schodov, hoci jej sa zdalo, že museli prejsť hodiny. Potom sa opatrne vydala do jedálne.

„Slečna Sumnerová,“ zvolala pani Watsonová a objavila sa po Elizinom boku. „Čo vám trvalo tak dlho?“

„Ospravedlňujem sa, pani Watsonová, ale mala som trochu problémy pri schádzaní zo schodov.“

Eliza si nebola celkom istá, ale zdalo sa jej, že sa pani Watsonovej zachveli pery.

„Pre celý svet, tie šaty sú horšie, ako som si predstavovala,“ vyhlásila pani Watsonová, vzala Elizu za ruku a zahľadela sa jej do tváre.

„Musím povedať, že tie okuliare sú dokonalým doplnkom. Vďaka nim vyzeráte výstredne, a tak to vysvetľuje tie šaty.“

Eliza sa snažila byť hlavne nenápadná. Posledná vec, po ktorej teraz túžila, bolo, aby sa jej podarilo byť „výstredná“.

„Toto je hrozný nápad,“ zamrmlala.

„Hlúposť,“ namietla pani Watsonová. Potom viedla Elizu cez dav ľudí a zastavila sa pred neuveriteľne dlhým stolom.

„Koľko hostí ste pozvali?“ spýtala sa Eliza.

„Len päťdesiatdva, no, vlastne päťdesiattri, lebo prišiel nečakaný hosť.“

Nádej rozkvitla.

„To je úžasné,“ zvolala Eliza. „Teraz ma už nebudete potrebovať, takže sa nemusím zúčastniť večere.“

„Stále vás potrebujem, lebo nečakaný hosť je džentlmen. Presnejšie, je to druhý pán Beckett, pán Zayne Beckett. Jeho rodina investuje do železníc, takže, prosím, buďte zdvorilá, keď budete pri nich sedieť na večeri.“

„Ja budem sedieť vedľa pánov Beckettových?“

„Ja viem, je to trochu nevhodné, aby žena vášho postavenia sedela vedľa mojich najväznejších hostí, ale nemala som čas na to, aby som zmenila zasadací poriadok, a dúfam, že to budeme môcť využiť v náš prospech.“

„Obávam sa, že vám nerozumiem,“ povedala Eliza pomaly.

Hlas pani Watsonovej klesol na šepot. „Mám nádej a tiež pevne verím, že starší pán Beckett a moja Agáta vytvoria zväzok.“

Chcem, aby ste v konverzácii často spomínali Agátu a vykreslili ju v tom najlepšom svetle.“

Eliza zažmurkala. „Pani Watsonová, sotva vašu dcéru poznám. Nie som si istá, či som pripravená diskutovať o nej s pánmi, s ktorými som sa nikdy nestretla. Čo by som o nej mala povedať?“

„Môžete im povedať, aká je Agáta sladká a skromná a že by bola tou najpríťažlivejšou manželkou.“

Eliza nadvihla obočie. „Hovoríme o tej istej Agáte, ktorá si vymyslela vyrážky, aby unikla vašej večeri?“

Pani Watsonová ale Elizinu poznámku ignorovala. „Dobrotivé nebo, starý pán Sturgis sedí vedľa pani Costinovej. To vôbec nebude dobré. Navzájom sa neznášajú.“ Otočila sa a ponáhľala sa preč.

Eliza prižmúrila oči a uprela ich na stôl, ale nápisy na kartičkách s menovkami, ktoré boli položené na každom tanieri, nevidela. Zosunula si okuliare z nosa a prešla okolo stoličiek, hľadala svoje meno. S úľavou vydýchla, keď svoju menovku našla len o pár stoličiek ďalej. Posunula sa kúsok od stola, ale nemala ani chvíľu na to, aby si vydýchla, lebo sa jej zamotala noha do šiat a stratila rovnováhu. Padala k stolu, príbory boli čoraz bližšie. Prvé, čo jej napadlo, bolo, že ju pani Watsonová určite prepustí zo zamestnania, keď zničí pripravený stôl. Ale skôr, než sa jej tvár zaborila medzi porcelán, ju okolo pásu zachytila neznáma ruka a bezpečne ju postavila späť na nohy.

Chvíľu stála nehybne, potrebovala čas na upokojenie nervov, až potom sa prinútila pozrieť hore, aby uvidela džentlmena, ktorý ju zachránil pred veľmi nepríjemným osudom.

Keď uvidela črty jeho tváre, v zlomku sekundy takmer stratila dych.

Bol to ten najpríťažlivejší muž, akého kedy videla. Mal svetlohnedé vlasy, akoby mu ich pobožkalo slnko, a oči modré ako obloha. Tvár s ostrými hranami a pevnou čelustou vyzerala drsná, ale bola úplne iná ako tváre pánov, ktorých poznala v Anglicku. V tej chvíli sa neusmieval, no podľa jemných vrások okolo kútikov úst

si domyslela, že je to muž, ktorý sa usmieva rád. Očami preletela po jeho širokých ramenách, no potom sa jej v mysli vynoril sľub, ktorý dala sama sebe a ktorý sa týkal vyhýbania sa pekným džentlmenom. Rýchlo si posunula okuliare na miesto. Črty jeho tváre sa jej zahmlili a ona odhodlane narovнала chrbticu.

„Ďakujem,“ zamrmlala.

„Rado sa stalo,“ povedal muž a jeho hlas spôsobil, že jej na rukách naskočila husia koža. „Môžem vám pomôcť na vašu stoličku?“

„To nebude potrebné,“ odvetila Eliza a vykročila okolo muža, aby si sadla.

Vtedy začula hlasné trhanie látky a uvedomila si, že sa jej sukňa zasekla o nohu stoličky. Z pier jej unikol slabý výkrik a potom sa ocitla na podlahe.